

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 132. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592846464/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

ges med dem til Ægypten, eller om jeg ved Tilbagekomsten fra Afrika og maaskee fra Lilleasien skulde mødes med dem i Rom og saa gøre Honneurs for dem paa en mindre Tour i Italien.

Saa seilede jeg da fra Venedig til Ancona og reiste derfra over Folligno, Terni, Narni og Civita Castellana til Rom. Jeg husker ikke, hvilken Høi det var, hvor Kudsken pludselig standsede og pegende ud mod det Fjerne raabte: *Eccolo, Signore, San Pietro!* Se, Herre, Sanct Peter! Han selv havde vel seet den tid nok og brod sig ikke om at holde og nyde Skuet. Men han vidste, hvilken Overraskelse og Glæde det er for alle Mennesker, hvilken storartet Accord ved dette Syn slaacs an som Indledning til Livet i Rom.

Hvorledes vilde vi mon opfatte den skønne blaae Kuppel, hvis vi uden at vide Noget om den saae den staae ensom paa Horisonten? Hvad Indtryk vilde den gøre paa os? Derom er man ikke istand til at have en Forestilling, fordi ingen af os nærmer sig uden at vide saa Meget. Idet Postillonen raaber: *Eccolo, San Pietro!* er det ikke blot en Kirkes Form, som vi see, men en mægtig historisk Bygning, der staaer paa et endnu mægtigere historisk Sted. I samme Øieblik er vort Sind ikke alene; det er den sidste i Skaren af de Millioner, der i Tidernes Løb drevne af det forskjelligste og heftigste, ofte skønneste og inderligste Begjær have hastet mod dette samme Maal; vi ere inde i en af de mest storartede Stromninger, som Verden har seet, og bevæget af en romantisk Sympathi fornemmer vort Hjerter Lufien opfyldt af henfarne Skikkelser og Begivenheder. Den skjulte Egn hist, hvor kun Kuplen rækker sig op, bliver i Sandhed

*Lieux, où le cœur met ses mystères!
Eglises, où priaient nos mères,
Murs, où combattaient nos ayeux!*

Det var den 1ste October. Sydens korte Tusmørke var begyndt, da jeg ad *Via Flaminia* kom til *Porta del popolo*. Lige ved Porten maatte Kudsken holde, fordi i dette Øieblik en Procession havde sat sig i Bevægelse fra Kirken *Sa Maria del popolo*, der er tæt indenfor Muren, og langsomt bevægede sig henover Pladsen. Igennem den mægtige Porthvælving saae jeg den lange Række af Lys, der parvis gled hen som gule Stjerner, og i den bløde, blaalige Skumring hævede sig i afbrudte Sæts en besynderlig, deilig, høitidelig Melodi. Efter den lan-

ge Reises Støv og Træthed var dette forunderlig kvægende. Jeg stirrede og lyttede og kunde ønsket, at den Venten aldrig maatte faae Ende. Endelig forsvandt Processionen, Kudsken smeldede med Pidsken, Høstene sprang frem, da knak en Axel. Med en Aandsnærværelse som en antik Romers raabte Kudsken, saasnart han saae, hvad der var skeet: »Hil Dem, Herre! Det betyder, at Rom vil holde fast paa Dem! Lev længe og lykkelig i Rom!»
